



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Fotizon s. r. o.**, IČ 29026342
sídlem Patočkova 1707, 169 00 Praha 6
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2019, č. j. OD 1214/18-2/67.1/18324/St

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 11. 2018, č. j. OD/18/30404/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobci byl uložen

správním trest pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen Multivan, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, kdy dne 25. 2. 2018 v 20:11 hodin na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála ve směru na Železný Brod, v místě vymezeném v napadeném rozhodnutí souřadnicemi systému GPS, blíže neurčený řidič uvedeného vozidla jel rychlostí 59 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 9 km/h. Řidič vozidla měl svým jednáním porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobce pak tímto svým jednáním měl porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v šesti žalobních bodech: namítl absenci veřejnoprávní smlouvy, nezákonné určení výše částky podle § 125h odst. 1 silničního zákona, nezákonnost omezení způsobu úhrady určené částky, nedostatek oprávnění obecní policie k pořizování záznamu, postup v rozporu s § 79a silničního zákona a absenci zjištění formy zavinění řidiče. V podrobnostech se krajský soud uvedenými žalobními body zabývá níže v části IV odůvodnění.
4. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve svém vyjádření odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy – stacionárním úsekovým měřičem rychlosti. Ze záznamu o měření vyplývá jednoznačný závěr, že měření proběhlo v obci. Naplnění skutkové podstaty přestupku je dostatečně podloženo spisovou dokumentací. Dále se žalovaný podrobněji vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám, jak je podrobněji uvedeno níže v části IV. odůvodnění.
6. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem souhlasily.

8. Žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je provozovatelem vozidla tovární značky Volkswagen Multivan, shora uvedené registrační značky. Neznámý řidič jel s uvedeným vozidlem dne 25. 2. 2018 ve 20:11 hodin na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála ve směru na Železný Brod, v místě vymezeném v napadeném rozhodnutí souřadnicemi systému GPS, rychlostí 59 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h. Měřený úsek se nachází v intravilánu obce Malá Skála, kde platí rychlostní limit 50 km/h. Řidič vozidla tedy tuto rychlost překročil nejméně o 9 km/h. Naplnil tím skutkovou podstatu přestupku, uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí. Tím je dána i odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla za přestupek, spočívající v nezajištění toho, aby při provozu vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
10. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce sdělil správnímu orgánu prvního stupně, že řidičem vozidla byla osoba jménem M. S. Zároveň sdělil správnímu orgánu další národně této osoby. Správní orgán prvního stupně následně příkazem rozhodl, že M. S. se uznává vinným přestupkem spočívajícím v překročení rychlosti. Pan M. S. podal proti příkazu odpor, tvrdil zneužití svých osobních údajů, což doložil protokolem o trestním oznámení. Doložil také, že v době spáchání přestupku byl na služební cestě v Německu. Správní orgán prvního stupně v návaznosti na to přestupkové řízení proti M. S. zastavil. Následně vedl řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla. Dne 5. 3. 2018 doručil správní orgán žalobci výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu ve lhůtě 15 dnů, tedy do 20. 3. 2018. Určená částka byla na účet správního orgánu připsána opožděně, proto ji správní orgán podle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu vrátil na účet plátce. Následně rozhodl tak, že žalobce uznal vinným shora popsaným přestupkem provozovatele vozidla. Odvolání žalobce pak žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.
11. Krajský soud konstatuje, že skutková stránka přestupku vyplývá především ze záznamu Městské policie Turnov o měření, jehož součástí je fotodokumentace průjezdu vozidla měřeným úsekem. Ze záznamu a fotodokumentace je patrné místo a čas spáchání přestupku, identifikace vozidla a naměřená rychlost. Součástí správního spisu je také ověřovací list silničního rychloměru platný v době spáchání přestupku, který prokazuje, že silniční rychloměr měl platné metrologické ověření. Ve spise je dále založen výstup z centrálního registru vozidel prokazující, že provozovatelem předmětného vozidla je žalobce. Soud zároveň podotýká, že u předmětného přestupku tato kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejinak je tomu i v nyní posuzovaném případě, obzvláště za situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, tj. proti zjištěním a závěrům správních orgánů neuplatňoval žádné konkrétní námitky. Listinné podklady založené ve správním spise tedy umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

12. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky formálně rozčleněné do šesti žalobních bodů. Krajský soud žádnou z uplatněných námitek neshledal důvodnou. Při jejich vypořádání bude vycházet z členění žalobních bodů zvoleného žalobcem; přesto nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky výslovnou reakcí na každou z nich. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

K namítané absenci veřejnoprávní smlouvy

13. Žalobce namítl, že Městská policie Turnov nebyla oprávněna k měření rychlosti v daném úseku, neboť nejednala na základě veřejnoprávní smlouvy, která by ji opravňovala k výkonu veřejné moci na území obce Malá Skála.
14. Žalovaný k této námitce uvedl, že veřejnoprávní smlouva mezi městem Turnov a obcí Malá Skála, týkající se plnění úkolů městské policie, je veřejně dostupná na internetových stránkách Krajského úřadu Libereckého kraje.
15. Krajský soud konstatuje, že veřejnoprávní smlouva mezi městem Turnov a obcí Malá Skála, která opravňuje Městskou policii Turnov k měření rychlosti v obci Malá Skála, není součástí správního spisu. Není však chybou správního orgánu, že si ji neobstaral jako podklad pro své rozhodování, neboť žalobce ve správním řízení nijak nezpochyboval oprávnění Městské policie Turnov k předmětnému měření. Povinností správního orgánu přitom nebylo „domýšlet“ za žalobce všechna myslitelná (i nepravděpodobná) skutková tvrzení a shromažďovat důkazy, které by je vyvracely. Soud zároveň nepovažoval za nutné doplnit v tomto směru dokazování provedené ve správním řízení, neboť je mu z úřední činnosti (tj. z projednávání dalších věcí, jejichž předmětem je uložení sankce za překročení nejvyšší dovolené rychlosti na pozemní komunikaci v obci Malá Skála – viz např. rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 28 A 15/2017 – 73, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 28 A 19/2017 – 77) známo, že město Turnov s obcí Malá Skála takovou veřejnoprávní smlouvu skutečně uzavřelo. Jak dále uvedl žalovaný, daná smlouva je veřejně dostupná na internetových stránkách Krajského úřadu Libereckého kraje. Uvedené skutečnosti jsou bezpochyby dobře známy i zástupci žalobce, který zastupoval účastníky ve věcech, v nichž obdobná námitka byla opakovaně vyvrácena. Námitka absence veřejnoprávní smlouvy je tedy nedůvodná.

K zákonnosti výše určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu

16. Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně nezákonně určil výši částky, k jejíž úhradě vyzval žalobce podle § 125h zákona o silničním provozu. Nezákonnost měla spočívat v tom, že částka byla určena na horní hranici zákonného rozpětí, a v následně vedeném správním řízení byla za totéž jednání uložen správní trest naopak na spodní

hranici zákonného rozpětí, aniž by mezi tím poznání skutkového stavu správním orgánem doznalo změn.

17. Žalovaný se k této námitce nevyjádřil.
18. Krajský soud konstatuje, že námitka není důvodná. Z platné právní úpravy nijak nevyplývá jakákoli vázanost správního orgánu hledisky, které zohledňoval při určení výše částky podle § 125h zákona o silničním provozu. Odlišnost správní úvahy v případě určení této částky může vyplývat z toho, co uvádí sám žalobce, a sice že v případě výzvy k úhradě určené částky nehodnotí správní orgán natolik podrobně spáchaný skutek, jako v případě, že rozhoduje o vině a sankci za přestupek. Pokud pak správní orgán určil výši částky podle § 125h zákona o silničním provozu na horní hranici zákonného rozpětí, a následně při rozhodování o vině a sankci naopak určil sankci na hranici spodní, nelze tento postup, který navíc svědčí ve prospěch obviněného z přestupku, správnímu orgánu vytýkat. Skutečnost, že v mezidobí nepřistoupily k rozhodování správního orgánu žádné nové skutečnosti, neboť vycházel z identických podkladů, není relevantní – odlišnost posouzení může spočívat právě v tom, že správní orgán všechny jemu známé skutečnosti podrobil důkladnějšímu zhodnocení. Výše sankce je pak v rozhodnutí řádně odůvodněna. Rozhodně se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

Ke způsobu platby určené částky

19. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že měl být správním orgánem omezen ve způsobu úhrady určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán totiž žalobci určil, že částku smí hradit toliko převodem na účet. Dále měl správní orgán pochybit neuvedením údaje o dni splatnosti a tím, že neakceptoval provedení platby po dni splatnosti.
20. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nebyl nijak omezován ve způsobech platby určené částky a bylo jeho věcí, jakým způsobem určenou částku uhradí.
21. Krajský soud k tomu uvádí, že tyto námitky jsou nedůvodné. Není účelem přezkumného řízení ve správním soudnictví zabývat se podružnými technikáliemi, jakými jsou určení způsobu plateb sankcí a obdobných plateb, pokud nemohou mít podstatnější vliv na zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí. Na určení způsobu platby ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 2. 2018 je třeba nahlížet jako na ryze pořádkové opatření, které žalobci nebránilo uhradit určenou částku jakýmkoli způsobem. I v případě, že by nedisponoval prostředky na bankovním účtu, mu patrně nic nebránilo si prostředky na účet vložit a následně je převodním příkazem poukázat na určený účet, popřípadě je na účet vložit přímo na pobočce banky. Tvrzení žalobce o chybějícím dni splatnosti je nepravdivé, ve výzvě je uvedeno, že částka je splatná do 15 dnů od doručení výzvy. Pokud pak správní orgán prvního stupně neakceptoval platbu připisanou později a vrátil ji na účet plátce, postupoval zcela v souladu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu a tomuto postupu nelze nic vytknout.

K oprávnění obecní policie k pořizování záznamu – neuveřejnění informace

22. Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno protiprávně a jedná se o nezákonně získaný důkaz. Protiprávnost měla spočívat v tom, že měření provedla obecní policie, která v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neuveřejnila informaci o zřízení automatizovaného měřicího systému.

23. Žalovaný uvedl, že informace o umístění měřičů rychlosti je uveřejněna na webových stránkách města Turnov.
24. Krajský soud hodnotí tuto námitku obdobně jako hodnotil námitku absence veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Turnov a obcí Malá Skála. Správní spis sice neobsahuje žádný doklad o tom, že informace o umístění měřičů rychlosti v obci Malá Skála je uveřejněna na internetových stránkách města Turnov, soudu je však tato skutečnost známa z úřední činnosti (rozsudky č. j. 28 A 15/2017 – 73 a č. j. 28 A 19/2017 – 77). Internetové stránky města Turnov (www.turnov.cz) obsahují pod záložkou „Městský úřad“ odkaz na sekci „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

25. Žalobce dále poukazoval na údajnou nezákonnost měření pro rozpor s § 79a zákona o silničním provozu, neboť v předmětném případě rychlost měřila městská policie, aniž by bylo prokázáno, že by tuto činnost vykonávala na místě určeném Policií ČR.
26. Žalovaný k tomu uvedl, že stacionární úsekový měřič je v místě instalován se souhlasem Policie ČR.
27. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčit. Krajský soud se také v tomto případě odvolává na skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti (rozsudky č. j. 28 A 15/2017 – 73 a č. j. 28 A 19/2017 – 77). Nemá tedy pochybnosti o tom, že by Policie ČR s měřením rychlosti v dané lokalitě nevyslovila souhlas.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

28. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí zapříčiněnou tím, že správní orgány neprokázaly ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Pokud je provozovatel vozidla odpovědný za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, a přestupkem se rozumí zaviněné protiprávní jednání, je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. To však správní orgány netvrdily ani neprokázaly.
29. Krajský soud k tomu uvádí, že odpovědnost za přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Zavinění provozovatele vozidla se tedy, jak plyne z povahy objektivní odpovědnosti, ve správním řízení nezjišťuje ani neprokazuje. K námitce, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla musí být správním orgánem prokázáno, že jednání (neznámého) řidiče vozidla bylo zaviněné, ať již z nedbalosti nebo úmyslně, lze poukázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35), z nichž vyplývá, že pro založení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice nutné, aby porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, současně však toto ustanovení nelze vykládat tak, že by správní orgány v řízení o správním deliktu byly povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti

řidiče vozidla. Pro naplnění skutkové podstaty podle § 125f odst. 1 v předmětném případě tedy postačuje, že jednání (neznámého) řidiče vykazuje znaky přestupku.

30. Krajský soud doplňuje, že námitka žalobce, dovedena *ad absurdum*, by znamenala, že by objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo možno nikdy dovodit, neboť pokud by vždy musely být zcela najisto postaveny všechny aspekty a znaky skutkové podstaty přestupku, musel by být současně najisto ustanoven i jeho pachatel (řidič), a nikdy by tak nemohly být splněny podmínky pro odložení věci podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

31. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 – 29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145.

V. Závěr a náklady řízení

32. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v nezajištění dodržování povinností podle zákona o silničním provozu. Po skutkové stránce jednoduchý případ je spolehlivě zadokumentován a prokazován listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná.
33. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopadu 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce